

WAK TEMPU

Een treurig iets

Een treurig iets, was de reactie van de voorzitter van de Curaçao International Financial Services Association (Cifa) op het bericht dat er meerdere ontslagen zijn gevallen bij

Nee? De belangrijkste thema's waren: economie, werkgelegenheid, belastingen en overheidsfi-

Citco Fund Services op Curaçao. Verder niets. Treurig voor wie? Voor de betrokkenen in ieder geval, maar ook voor Curaçao? Heeft de vloedgolf van de financiële crisis ook ons land bereikt? Ongetwijfeld. Eind december vorig jaar sloot het callcenter The Talent Factory Caribbean (TTFC) onaangekondigd hals over kop zijn deuren. Het personeel moest de feestdagen zonder geld doorbrengen. Sardientjes op brood eten, zei een woordvoerder. Vroeger kostte een blik sardientjes een kwartje, tegenwoordig nabij de drie gulden. Sardientjes zijn ook geen optie meer als je een gezin te voeden hebt. Er is gelukkig een lichtpunt aan de horizon. Het bedrijf 2Contact dient zich aan. Het gedupeerde personeel blijft in ieder geval niet bij de pakken neerzitten. Mon Dieu! Délifrance aan het Gomezplein is dicht. Opgeruimd en al. Het personeel krijgt wel netjes uitbetaald. Ik zit gelukkig altijd bij Bloempot, die blijft wel open. Ik moet er niet aan denken. Intussen mogen de pomp-houders geen Fun Miles meer geven aan klanten. O ja, de aannemersvereniging klaagt steen en been. Er wordt niet gebouwd. En als er niet gebouwd wordt, is er ook geen werk. En wanneer er werk komt, zijn de werkers het werken verleerd. Het is toch treurig. Die andere aannemers, dus niet van de bouw, vinden dat de Venezolanen van de Isla hun landgenoten voortrekken en dat zij zonder werk blijven. De Isla zegt dat zij in feite geen partij zijn in het gerozen conflict. Zij huren een bedrijf in en als het bedrijf marsmannetjes wil inzetten, dan moeten zij dat zelf weten, als het werk maar gedaan wordt. Intussen krimpt de economie. Hebt u ook geluisterd naar de State of the Union van president Barack Obama?

nanciën. Ook toevallig. Werk creëren is de voor-naamste kopzorg van de Amerikaanse president. Hierbij spelen kennis en innovatie een belangrijke rol. Daarom wil hij ook meer investeren in het onderwijs. Onderwijs heeft miljoenen mensen boven de armoedegrens gebracht, zegt hij. Goede leerkrachten, goed lesmateriaal, resultaatgericht werken. Iedere jongere moet minimaal tot zijn achttiende aan het leren zijn. Hier rommelt het in het onderwijs. Bij de UNA heb je weer de poppen aan het dansen. Hebben wij gehoopt dat met het nieuwe bestuur eindelijk rust in de tent komt, nee hoor, het liedje begint van voor af aan. De rector stuurt een parttime docent weg. Je zou denken, en zo is het ook, dat het aantrekken van parttime docenten het prerogatief is van de decaan van de betreffende faculteit. Maar goed, het is een interne aangelegenheid, hun zaak, dacht ik. Maar dan verschijnt er een persbericht in de kranten waarin de rector zegt dat de tijd dat parttime docenten de UNA gebruiken om hun curriculum vitae op te vijzelen, voorbij is. Wat is dat voor klinkklare onzin? Wie heeft zoiets kunnen verzinnen? De engelen treuren om zijn ziel. Ik ben bijna dertig jaar parttime docent geweest aan de UNA. Mijn cv is anderhalve pagina lang. Niemand was ooit onder de indruk van het feit dat ik ook nog les gaf aan de UNA. Ik kende alle parttime docenten van de Sociaaleconomische en de Technische Faculteit. Niemand liep te pronken dat zij aan de UNA les gaven. Integendeel, het niveau van de UNA werd en wordt gedragen door parttime docenten die qua kennis en positie de top van de maatschappij bereikt hebben. Intussen hebben de overheids-nv's een negatief eigen vermogen. Treurig.